

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Ing. doc. M. L.**, proti žalovanému **Městskému úřadu Vsetín** se sídlem ve Vsetíně, Svárov 1080, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2015 č.j. MUVS 12551/2015 OSV a č.j. MUVS 12553/2015 OSV a ze dne 9.4.2015 č.j. MUVS 14063/2015 OSV, ve věcech poskytnutí informací,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze 27.3.2015 č.j. MUVS 12551/2015 OSV, jímž mu bylo oznámeno odložení žádosti o poskytnutí informací ze dne 17.8.2014, dále přezkoumání rozhodnutí žalovaného z téhož dne č.j. MUVS 12553/2015 OSV, kterým bylo žalobci oznámeno odložení žádosti o poskytnutí informací ze dne 16.10.2014 a konečně rozhodnutí žalovaného

ze dne 9.4.2015 MUVS 14063/2015, jímž bylo žalobci oznámeno odložení žádosti o poskytnutí informací ze dne 23.11.2014.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

1) K rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2015 č.j. MUVS 12551/2015 OSV žalobce uvedl:

- s ohledem na to, kdy žalovaný požadoval úhradu ve smyslu ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen informační zákon) se jeví tento požadavek jako opožděný a tím nezákonný. Žalobce poukázal na obdobnou věc, o níž rozhodovalo Ministerstvo vnitra, a to dne 23.4.2014 pod č.j. MV-136030-37/ODK-2013 a vyložilo smysl a podstatu ust. § 17 odst. 3 informačního zákona tak, že z oznámení o požadavku úhrady musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena a dále, že lhůta stanovená zákonem slovy „před poskytnutím informace“ musí být vykládána tak, že vyčíslení nákladů musí být provedeno ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti. V posuzované věci žalovaný lhůtu 15 dnů promrhal nesmyslným, nezákonným a následně zrušeným rozhodnutím o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Byl tedy povinen v zákonné lhůtě informaci bezplatně poskytnout.
- zaokrouhlování času je třeba provést za celkové vyhledávání a ne zvlášť u každého pracovníka, který se na něm podílel. To, že všichni pracovníci vyhledávali na hodinu přesně, se jeví jako krajně podezřelé.
- žalovaný nevysvětlil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Odůvodnění je absolutně nedostatečné, neurčité a nepřezkoumatelné. Judikatura zdůrazňuje, že vyčíslení požadovaných nákladů musí být přesné a určité a musí z něj být patrné, jakým způsobem a na jakou činnost byly vynaloženy.
- žalovaný byl schopen zůřadovat informace během 15 dnů a prodloužení této lhůty bylo samo o sobě nezákonné.

2) K rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2015 č.j. MUVS 12553/2015 OSV žalobce uvedl:

- je nepochopitelné, z jakého důvodu úřad poukazuje na žádost ze dne 17.8.2015.
- není jasné, proč žalovaný chce v této nové žádosti úhradu za vyhledávání informací u úplně jiné žádosti, konkrétně u žádosti, uvedené pod žalobním bodem 1). Na to nemá nárok. Může tak požadovat pouze v řízení o žádosti, u níž informace vyhledával. Podstatné je, že danou informací žalovaný disponoval a měl ji ihned k dispozici. Musí ji tedy bezplatně poskytnout. Žalovaný si tímto účtoval úhradu dvakrát za tutéž činnost a chtěl se tak neoprávněně obohatit.

3) K rozhodnutí žalovaného ze dne 9.4.2015 č.j. MUVS 14063/2015 OSV žalobce uvedl:

- rozhodnutí o prodloužení lhůty bylo naprosto nezákonné a vyhledávání informací úřad nad rámec činnosti nezasáhlo. Celkem 14 pracovníků o celkové době vyhledávání 123,5 hodin činí v průměru na pracovníka 8,8 hodin. Takovéto vyhledávání vzhledem k velikosti úřadu lze stihnout bez problémů během 15 dnů. Prodloužení lhůty bylo proto nezákonné a oznámení o výši úhrady opožděné. Žalobce opět poukázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23.4.2014 č.j. MV-136030-37/ODK-2013.

- zaokrouhlování času je třeba provést za celkové vyhledávání a ne zvlášť u každého pracovníka, který se na něm podílel. Pokud jde o hodiny jednotlivých pracovníků, je podezřelé, že to vycházelo tak přesně, když zaokrouhlovat na celé hodiny lze jen čas celkový.
- žalovaný nevysvětlil, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Odůvodnění je nedostatečné a neurčité. Judikatura zdůrazňuje, že vyčíslení požadovaných nákladů musí být přesné a určité a musí z nich být patrné jakým způsobem a na jakou činnost byly vynaloženy. Konstatování, že jde o úhradu za vyhledávání absolutně nepostačuje.
- nadřízený správní orgán se snažil z nepřezkoumatelného rozhodnutí vyprefabrikovat přezkoumatelné. Měl jej ale právě z tohoto důvodu zrušit. Dle odvolacího orgánu je vysvětlení součástí spisu. Žadatele však nezajímá, kolik spisů museli pracovníci otevřít a další podrobnosti. To má být součástí rozhodnutí, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné a tím nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

K 1) žalobnímu bodu

- Žalovaný odmítá žalobcův výklad ust. § 17 odst. 3 informačního zákona, neboť nezohledňuje možný procesní vývoj, jak se například odehrál i v tomto případě. Zákon stanoví jediný časový limit, a to „před poskytnutím informace“. Zároveň však umožňuje povinnému subjektu prodloužit lhůtu pro poskytnutí informací až o 10 dnů z vyjmenovaných důvodů. Neexistuje žádný ospravedlnitelný argument pro to, aby povinný subjekt poskytující informace v základní lhůtě nárok na úhradu nákladů měl a povinný subjekt využívající prodloužené lhůty by nárok na úhradu mít neměl. Nelze pominout, že konkrétní výše nákladů vynaložených na vyhledávání a poskytnutí informace povinnému subjektu se stane zřejmou až poté, co tyto náklady vynaloží, tedy až na závěr celého procesu. Až poté je povinný subjekt schopen řádně a správně výši úhrady stanovit. Proto se žalovaný domnívá, že požadavek na výši úhrady sdělil žalobci včas. K výši požadované úhrady žalovaný odkázal na Sazebník úhrad za poskytnutí informací ze dne 26.7.2011, kde je uvedeno, jaké částky jsou s vyhledáváním a zasíláním informací spojeny. Na základě a v mezích tohoto sazebníku byla žalobci výše úhrady stanovena a sdělena. Podle čl. III Sazebníku za hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání činí sazba 200,- Kč. Za odeslání informací držitelem poštovní licence dle čl. IV odst. 2 Sazebníku je výše úhrada vázána na tarif poštovních služeb České pošty, který činí 41,80 Kč za dodání doporučené písemnosti s dodejkou. Prodloužení lhůty pro sdělení požadovaných informací bylo dle žalovaného zcela oprávněné, neboť se jednalo o vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti (§ 14 odst. 7 písm. b) informačního zákona). Žalobce žádal o sdělení, v kolika případech navrhoval orgán péče o dítě při MěÚ Vsetín svěřením dítěte do výchovy matce, otci či do střídavé péče, a to za roky 2012, 2013 a za období od ledna do července 2014. Zaměstnanci žalovaného museli pročíst každý jednotlivý správní spis a nalézt o něm odpovědi na otázky, které žalobce vznesl, což bylo řádově 570-650 případů za rok. Údaje požadované žalobcem se totiž v jím požadované struktuře neshromažďují, a proto bylo nutné každý jednotlivý spis prostudovat, nalézt listinu návrhu, který správní orgán v této věci učinil soudu a požadovanou informaci z něj vyčíst a statisticky ji zpracovat. Prodloužení lhůty bylo více než ospravedlnitelné. Vzhledem k tomu, že žalobce požadovanou výši úhrady žalovanému neposkytl,

nemohl žalovaný postupovat jinak, než podle ust. § 17 odst. 5 věta druhá informačního zákona a žádost odložit.

K 2) žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v žádosti ze dne 16.10.2014 žalobce požadoval poskytnutí totožných informací jako v žádosti předchozí, toliko zájmové období bylo prodlouženo do září 2014. I zde byla žalobci opětovně sdělena výše požadované úhrady dopisem ze dne 29.10.2014. Nadřízený správní orgán její oprávněnost potvrdil rozhodnutím ze dne 24.11.2014 č.j. KUZL 66657/2014. Žalobce opětovně tyto náklady neuhradil. Pokud žalobce tvrdí, že pro účely této druhé žádosti již žalovaný měl údaje sebrány a nemusel je tedy vyhledávat, a proto je měl poskytnout zdarma, považuje žalovaný tento argument za účelový. Byl-li by přijat, ve svém důsledku by vedl k popření smyslu a účelu zákona. Pokud žalovanému v rámci zpracovávání první žádosti náklady na vyhledávání informací vznikly, pak tyto nebyly žalobcem uhrazeny. Pokud další žadatel (nebo i tentýž) opětovně požádá o identické informace před jejich úhradou, pak po něm lze tuto úhradu požadovat, aby tak tyto náklady byly skutečně zaplacený. To platí jen do doby, než je úhrada provedena. Opačný přístup by vedl k obcházení zákona. Obdobně se vyjádřilo Ministerstvo vnitra ve stanovisku č.j. MV-14528-2/ODK-214.

K 3) žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že stejně tomu bylo s žádostí žalobce ze dne 23.11.2014, která se týkala informací ohledně opatrovnictví nezletilých dětí a toho, v kolika případech navrhoval orgán péče o dítě při MěÚ Vsetín svěřením dítěte do výchovy matce, otci a do střídavé péče, a to za období 2005-2011. I v tomto případě museli zaměstnanci žalovaného provést rozsáhlé a náročné vyhledávání. Konkrétně museli pročíst každý jednotlivý spis a nalézt v něm odpovědi na otázky, které žalobce vznesl, když šlo celkem o 4773 spisy. Po vyhledání informací byla žalobci sdělena výše úhrady za poskytnutí informací (dopis ze dne 15.12.2014), ve výši 24.742,- Kč. Její správnost byla následně potvrzena rozhodnutím nadřízeného správního orgánu. Ani tuto úhradu žalobce nezaplatil a informace mu proto nebyly poskytnuty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené soudu dne 19.5.2017 uvedl k žádosti ze dne 17.8.2014, že pokud žalovaný vyhledával informace v souvislosti s touto žádostí 6 dní, je zřejmé, že ani zdaleka nepotřeboval zákonem zkonnou lhůtu 15 dnů a pokud ji prodloužil o 10 dnů, pak tak učinil nezákonně, neboť k prodloužení nebyl žádný důvod. Pokud by žalovaný měl jiný důvod pro prodloužení, pak je i tento argument nepřipadný, neboť pokud tento důvod vznikl, měl úřad povinnost v rozhodnutí o prodloužení lhůty tento důvod uvést. Pokud své povinnosti nedostál a v rozhodnutí o prodloužení lhůty neuvedl takový důvod, má se za to, že tyto okolnosti nikdy nenastaly. K důvodům pro prodloužení lhůty podle § 14 odst. 7 písm. b) informačního zákona fakticky nedošlo. Úřad prodloužil lhůtu nezákonně a tím nesplnil povinnost dle § 14 odst. 5 písm. d) téhož zákona poskytnout informace v zákonné 15denní lhůtě. Pro opožděnost tak ztratil nárok na jakoukoliv náhradu nákladů. I proto jsou náklady na vyhledávání naprosto nedůvodné a v nesprávné výši.

Pokud jde o žádost ze dne 16.10.2014, je třeba aprobovat judikaturu orgánů ochrany ústavnosti. Ústavní soud zastává názor, že umožňuje-li zákon o svobodném přístupu k informacím dva výklady, je třeba upřednostnit ten, který je ve prospěch

poskytnutí informace. Podle žalobce tedy, pokud žalovaný dostal řádnou žádost o informace a s vyhledáváním informace neměl žádné náklady, je povinen ji bezplatně poskytnout. Samotná informace je z definice zdarma, jen její vyhledávání je možné zpoplatnit. K vyhledávání však v tomto případě nedošlo. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, kde uvedl, že ustanovení, kterými jsou definovány meze práva na informace je třeba v pochybnostech vykládat tak, aby kontrolu umožňovala a nikoliv jí bránila. Podsouvání výklad Ministerstva vnitra, že opakovaná žádost o identické informace před jejich úhradou má být zpoplatněna, by mohl vést k tomu, že neochotně informace poskytující úřad by mohl libovolně k žádostem o informace účelově tvrdit, že občan musí počkat na zaplacení nákladů na informace někým jiným a pak mu budou poskytnuty, a tím se informační povinnosti zbavovat.

K žádosti ze dne 23.11.2014 žalobce uvedl, že úřad vyhledával informace 9 dní. Ani v tomto případě tedy nepotřeboval zákonem nařízenou lhůtu 15 dnů. Pokud lhůtu prodloužil, pak tak učinil nezákonně, protože k prodloužení nebyl jakýkoliv důvod. Argument, že bylo nutné shromažďovat dokumentaci a převážet ji na úřad, je naprosto nepřipadný, neboť pokud tento důvod vznikl, měl úřad povinnost toto v rozhodnutí o prodloužení lhůty uvést. Pokud žalovaný tyto důvody prodloužení v rozhodnutí neuvedl, má se za to, že tyto okolnosti nenastaly. K důvodům o prodloužení lhůty tedy fakticky nedošlo a úřad prodloužil lhůtu o dalších 10 dnů zcela nezákonně, tím nesplnil povinnost dle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona poskytnout informace v zákonné lhůtě 15 dnů, čímž pro opožděnost ztratil nárok na jakoukoliv náhradu nákladů. Proto jsou také náklady na vyhledávání nedůvodné a v nesprávné výši. dále žalobce uvedl, že oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací jsou zcela nepřezkoumatelná, žalobce se vždy jen dozvěděl, kolik zaměstnanců vyhledávání provádělo, kolik hodin jim to trvalo. Není zřejmé, kolik spisů muselo být prostudováno, v čem vyhledávání spočívalo. Krajský úřad sice začal již odůvodňovat řádně, to však nelze, neboť zhojit nepřezkoumatelné rozhodnutí lze jen jeho zrušením.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 18.8.2014 byla žalovanému doručena žádost žalobce o poskytnutí informací, o níž žalovaný rozhodl dne 29.8.2014 tak, že žádost odmítl. Žalobce reagoval odvoláním ze dne 3.9.2014, o němž správní orgán II. stupně rozhodl dne 17.9.2014 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání žalovanému. Následně žalovaný žalobci dopisem ze dne 24.9.2014 oznámil prodloužení lhůty pro poskytnutí informací a oznámením ze dne 9.10.2014 žalobci sdělil požadovanou výši úhrady za poskytnutí informací. Proti výši úhrady podal žalobce dne 15.10.2014 stížnost, o které bylo rozhodnuto správním orgánem II. stupně ze dne 3.11.2014, č.j. 63584/2014 a to tak, že výši úhrady potvrdil. Písemností ze dne 27.3.2015 pak žalovaný žalobci oznámil, že pro nezaplacení požadované úhrady byla jeho žádost ze dne 17.8.2014 odložena.

Dne 16.10.2014 byla žalovanému doručena opakovaná žádost o poskytnutí informace, na níž žalovaný reagoval oznámením o výši úhrady za poskytnutí informace, jež byla žalobci doručena dne 29.10.2014. Proti oznámení o výši úhrady

podal žalobce stížnost, o které rozhodl správní orgán II. stupně rozhodnutím ze dne 24.11.2014, č.j. KUZL 66657/2014 tak, že výši úhrady potvrdil. Písemností ze dne 27.3.2015 pak žalovaný žalobci oznámil, že pro nezaplacení požadované úhrady byla jeho žádost ze dne 16.10.2014 odložena.

Dále z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalovanému byla dne 24.11.2014 doručena další žádost o poskytnutí informací. Správní orgán reagoval oznámením o prodloužení lhůty pro poskytnutí informace ze dne 27.11.2014, č.j. MUVS-S 12793/2014 OSV a následně oznámením o výši úhrady za poskytnutí informací ze dne 15.12.2014. Proti oznámení o výši úhrady podal žalobce stížnost, jež byla správnímu orgánu doručena dne 12.1.2015. O stížnosti žalobce rozhodl správní orgán II. stupně rozhodnutím ze dne 2.2.2015 č.j. KUZL 7529/2015, a to tak, že výši úhrady potvrdil. Písemností ze dne 9.4.2015 č.j. MUVS 14063/2015 pak žalovaný žalobci oznámil, že pro nezaplacení požadované úhrady byla jeho žádost ze dne 24.11.2014 odložena.

Podle ust. § 17 odst. 3 informačního zákona v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výši úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.

Podle ust. § 17 odst. 4 téhož zákona nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.

Podle ust. § 17 odst. 5 téhož zákona poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že z důvodu pozdního vyčíslení výše úhrady za požadované informace měl žalovaný informace poskytnout bezplatně. Krajský soud nesdílí názor žalobce, neboť ust. § 17 odst. 3 informačního zákona stanovuje povinnému subjektu povinnost písemně oznámit žadateli výši úhrady za poskytnutí informace, a to před jejím poskytnutím. Lhůtu k poskytnutí informací stanoví § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona tak, že povinný subjekt poskytne informaci nejpozději do 15ti dnů ode dne přijetí žádosti, a to pod sankcí ztráty nároku na úhradu nákladů (srov. ust. § 17 odst. 4). Ust. § 14 odst. 7 téhož zákona však současně povinnému subjektu umožňuje lhůtu pro poskytnutí informace podle odst. 5 písm. d) tohoto zákona ze závažných důvodů nejvýše o 10 dní prodloužit. Závažným důvodem v posuzované věci byl důvod podle odst. 7 písm. b) informačního zákona, tj. vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že výše úhrady za informace požadované v žádosti ze dne 17.8.2014 byla žalobci sdělena oznámením ze dne 9.10.2014, jež bylo žalobci doručeno dne 10.10.2014, přičemž oznámení

o prodloužení lhůty pro poskytnutí informace ze dne 24.9.2014 bylo žalobci doručeno dne 25.9.2014. Časový prostor mezi podáním žádosti a oznámením o výši úhrady vznikl, jelikož žalovaný žádost rozhodnutím ze dne 29.8.2014, č.j. MUVS 27775/2014 nejprve odmítl. Proti tomu podal žalobce odvolání, o němž Krajský úřad rozhodl dne 17.9.2014, č.j. 55646/2014 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil. Odmítnutí žádosti a následné zrušení tohoto rozhodnutí odvolacím orgánem nemá žádný vliv na běh lhůty k vyřízení žádosti. Lhůta pro poskytnutí informace proto od zrušení rozhodnutí o odmítnutí a vrácení věci k dalšímu řízení běžela znovu, neboť teprve v tomto dalším řízení žalovaný rozhodoval věcně.

S ohledem na to, že informační zákon stanoví povinnému subjektu povinnost písemně oznámit žadateli výši úhrady za poskytnutí informace před jejím poskytnutím a současně povinnému subjektu umožňuje prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace ze závažných důvodů o nejvýše 10 dní a také s přihlédnutím k objemnému množství informací, jež žalobce po správním orgánu požadoval, dospěl krajský soud k závěru, že správní orgán neoznámil žalobci výši úhrady opožděně, když tak učinil v řádně prodloužené lhůtě 25 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu II. stupně, který zrušil rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Pokud jde o další námitku žalobce, že úhrada nákladů byla žalovaným odůvodněna nedostatečně, neurčitě a nepřezkoumatelně, krajský soud uvádí, že z obsahu správních spisů je seznatelné, že úhrada byla vyčíslena ve smyslu ust. § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona ve spojení s § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb. o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (č.l. 75 a 76 správního spisu). Ve vyčíslení je uvedeno, že celková výše úhrady činí 9.041,80 Kč, z čehož 41,80 Kč tvoří náklad žalovaného na odeslání informace poštou dle Sazebníku České pošty. Výše úhrady je odůvodněna tím, že se požadované informace týkaly velkého množství obsáhlých spisů, vyhledávání provádělo 8 zaměstnanců po dobu 45 hodin. Následuje rozpis osmi zaměstnanců bez uvedení jmen s počtem hodin vyhledávání. Podle Sazebníku byla úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání stanovena za každou celou hodinu ve výši 200,- Kč, v souhrnu za všechny vykázané hodiny 9.000,- Kč. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 3.11.2014 č.j. KUZL 63584/2014 (č.l. 89 správního spisu) bylo na základě žalobcovy stížnosti rozhodnutí žalovaného potvrzeno s odůvodněním, že vyčíslení nákladů nemusí být vždy provedeno ve lhůtě 15 dnů, jelikož existují výjimky a s odkazem na komentář k ust. § 17 odst. 3 zákona o poskytování informací. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že vyčíslení nákladů je nedostatečné, neurčitě a nepřezkoumatelné, naopak má za to, že správní orgán předestřel dostatečně určité podklady vyčíslení požadované úhrady a jeho odůvodnění odpovídá zákonnému rámci ust. § 17 odst. 3 zákona o poskytování informací, který zní: *„z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena“*. Těmto zákonným požadavkům podle názoru krajského soudu předmětné vyčíslení žalovaného podpořené rozhodnutím nadřízeného správního orgánu dostatečně dostalo (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13.4.2016 č.j. 6 As 211/2015-14). Z vyčíslení úhrady za poskytnutí informací nevyplývá, že by došlo u jednotlivých pracovníků k zaokrouhlování času, který na vyhledávání potřebovali. Toto žalobní tvrzení je podle krajského soudu zcela neodůvodněné. Žalobcova pochybnost ohledně toho, že všichni zaměstnanci vyhledávali „na hodinu přesně“, je podle krajského soudu neodůvodněná, neboť se nabízí logické vysvětlení, že zaměstnanci správního úřadu mají osmihodinovou pracovní dobu a proto se jejich pracovní výkon takto počítá. Pokud jde o námitku, že žalovaný byl schopen

zúřadovat informace během 15 dnů, což vyplývá ze součtu čisté pracovní doby, kterou dle vyčíslení úhrady zaměstnanci žalovaného k vyhledání informací potřebovali, krajský soud ani tuto neshledal důvodnou. Vycházel přitom ze skutečnosti, kterou žalobce zcela pomíjí, a sice, že žalovaný je sice subjektem povinným poskytovat informace ve smyslu informačního zákona, avšak jeho působnost ve sféře státní správy je zcela jiná, když jeho hlavní činnost je zaměřena na oblast sociálních věcí. Žalobcova představa, že zaměstnanci žalovaného jsou povinni po podání žádosti o poskytnutí informací výhradně se zabývat vyřízením této žádosti, je proto zcela mylná. Zaměstnanci žalovaného jsou samozřejmě povinni plnit povinnosti vyplývající z informačního zákona, a to ve lhůtách stanovených tímto zákonem, avšak vedle toho jsou povinni také zajišťovat běžnou agendu svého správního úřadu. Žádosti o informace proto poskytují nad rámec své běžné pracovní činnosti, která však nemůže být proto přerušena. Správní úřad tudíž musí najít určitou proporcionalitu v tom, aby se vedle své hlavní činnosti vypořádal také s povinnostmi vyplývající z informačního zákona. Soud proto pochybnost žalobce považuje za zcela neodůvodněnou.

Při posouzení důvodnosti druhého žalobního bodu, jehož podstata spočívá v tom, že žalobce odmítá důvodnost požadavků na úhradu nákladů za vyhledání informací v souvislosti se svou druhou žádostí ze dne 16.10.2014, vycházel krajský soud z časového sledu jednotlivých úkonů žalobce i žalovaného. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že v rámci vyřizování první žádosti žalobce (ze dne 17.8.2014) byla žalobci oznámením ze dne 9.10.2014 sdělena požadovaná výše úhrady za poskytnutí informací. Proti výši úhrady podal žalobce dne 15.10.2014 stížnost, o níž bylo rozhodnuto nadřízeným správním orgánem dne 3.11.2014. Ještě před rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, a to dne 16.10.2014, však žalobce doručil žalovanému opakovanou žádost o poskytnutí identických informací pouze s drobnou korekcí, a to časovým přesahem do září 2014. Oznámení o výši úhrady bylo žalobci doručeno 29.10.2014. Argumentace žalobce je postavena na skutečnosti, že v době podání druhé žádosti žalovaný měl již potřebné informace shromážděny, a proto bylo jeho povinností poskytnout je žalobci bezplatně. Tento názor žalobce krajský soud nesdílí a shodně se žalovaným jej považuje za účelové obcházení zákona za situace, kdy žalobci bylo známo, že žalovaný informace již vyhledal, avšak požaduje za ně úhradu. Proti oznámení o výši úhrady si žalobce podal stížnost (dle 15.10.2014), jakožto zákonný prostředek obrany, avšak nevyčkal již jejího vyřízení a podal si žádost opakovanou. Jiná by byla situace, kdyby se žalobce dožadoval zcela jiných informací, ale žalobce si byl plně vědom, že požaduje tytéž informace, a to s vědomím, že žalovaný tyto informace již vyhledal. Takovéto jednání žalobce nelze označit jinak, než jako účelové obcházení zákona s cílem vyhnout se zaplacení úhrady za poskytnutí informací. Požadavek žalovaného na úhradu za poskytnutí informací v souvislosti s druhou žádostí žalobce proto považuje soud za zcela legitimní. V postupu žalovaného krajský soud rovněž neshledal porušování svobodného přístupu k informacím ani nepřímou diskriminaci na základě pohlaví, což jsou námitky, které vznesl žalobce pouze v obecné rovině bez bližšího odůvodnění, proto se k nim krajský soud také takto obecně vyjádřil. Pro úplnost krajský soud uvádí k judikatuře zmiňované žalobcem v replice doručené soudu dne 19.5.2017, že ji nepovažuje v posuzované věci za přílehavou. Krajský soud ve věci neshledal žádný prostor pro jiný výklad oprávnění žalovaného požadovat úhradu a povinnosti žalobce ji uhradit. Obecný odkaz žalobce na judikaturu Ústavního soudu k právní otázce dvojího výkladu právní normy je proto

zcela lichý. Žalobcem zmiňovaný rozsudek NSS sp. zn. 8 As 55/2012 pak řešil zcela jinou právní otázku, byť se týkala rovněž informačního zákona, a to problematiku mezi informační povinností ve vztahu k § 8b tohoto zákona. V posuzované věci netkví podstata sporu v tom, že by požadované informace nebo jejich část žalovaný nemohl nebo nechtěl poskytnout, takže aplikace označeného judikátu NSS na posuzovanou věc není možná.

Jelikož třetí žalobní bod, tj. námitky týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 9.4.2015, jímž byla odložena třetí žádost žalobce o informace ze dne 24.11.2014, kopíruje žalobní bod první, vztahuje se argumentace soudu uvedená k prvnímu žalobnímu bodu plně také na žalobní bod třetí. Pro úplnost soud uvádí, že ani v případě vyčíslení úhrady u této žádosti neshledal, že by došlo k zaokrouhlování času u každého pracovníka zvlášť, a proto toto žalobní tvrzení považuje za neopodstatněné. Odůvodnění oznámení o vyčíslení úhrady je také v tomto případě postaveno na mimořádně rozsáhlém vyhledávání požadovaných informací, v tomto případě ještě rozsáhlejším, než u první žádosti žalobce, čemuž také odpovídá rozsah hodin, které tomuto vyhledávání zaměstnanci žalovaného věnovali. Rovněž zde je úhrada stanovena podle Sazebníku, a to za každou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání ve výši 200,- Kč (č.l. 7 a 8 příslušného správního spisu). Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 2.2.2015 (č.l. 17 a 18 správního spisu), kterým bylo na základě stížnosti žalobce rozhodnutí žalovaného potvrzeno, odůvodnění dále doplňuje uvedením počtu případů, které musely být zaměstnanci žalovaného prověřeny, když se jednalo o agendu let 2005-2012. Dále nadřízený správní orgán zdůraznil obtížnost vyhledávání v archivu (rok 2005) a opravil administrativní chybu v počtech, která byla obsažena v prvostupňovém rozhodnutí. I v tomto případě krajský soud odůvodnění správního orgánu I. stupně včetně jeho korekce nadřízeným orgánem plně aprobejuje a má za to, že zcela odpovídá požadavku ust. § 17 odst. 3 zákona o poskytování informací. I zde odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13.4.2016 č.j. 6 As 211/2015-14. Krajský soud zdůrazňuje, že názor žalobce o nemožnosti nápravy nedostatků rozhodnutí správního orgánu I. stupně nadřízeným správním orgánem je mylný. Ustálená judikatura správních soudů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24.7.2015 č.j. 8 As 83/2014-43) jednoznačně vnímá správní řízení probíhající na I. a II. stupni jako jeden celek, kdy pochybení správního orgánu I. stupně mohou být napravena v rámci odvolacího řízení nadřízeným správním orgánem. Takový postup je zcela legitimní. V posuzované věci však nevnímá krajský soud odůvodnění správního orgánu I. stupně jako nedostatečné nebo nepřezkoumatelné a má za to, že by mohlo obstát i samo o sobě. Doplnění odvolacím orgánem je toliko jeho upřesněním a rozšířením. Zbývající žalobní tvrzení žalobního bodu 3) má krajský soud za vypořádaná argumentací k žalobnímu bodu 1).

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalované, která měla ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, avšak podle obsahu soudního spisu jí žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. května 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu